

Tilfælde har fundet den bedst kvalificerede. Det er naturligvis altid vanskeligt at udtale sig med fuldkommen Sikkerhed om en saadan Sag, naar man har 50 Ansøgninger at se igennem og naturligvis kun rent papirmæssigt kender de fleste af dem, og man maatte være meget dristig, hvis man vilde sige: Han, jeg har valgt, er den bedste af dem alle sammen. Det tør jeg heller ikke sige her, jeg tør kun sige, at han var den, som jeg fandt bedst kvalificeret dertil, alle Forhold taget i Betragtning. Jeg maa endvidere sige, at den Mand, der var indstillet som Nummer 1 af Kommunalbestyrelsen, for det første havde et Princip imod sig, nemlig det, at man ikke gerne tager en lokal Mand til Overlærer, man tager helst en Overlærer udefra. Det samme gælder for Resten ved de andre Skoler, idet man ikke saa gerne tager en af Gymnasieskolens Lærere til Rektor. Man har gjort Erfaringer, der tyder paa, at det i al Almindelighed ikke er heldigt, den Mand, der kommer fra selve Skolen, møder Vanskeligheder, som den Mand, der kommer udefra, ikke møder. Det er altsaa Erfaringer, man har gjort igennem ret lang Tid; og det er derfor et Princip, man i Ministeriet har holdt paa, at man nødvendigvis udnævner en lokal Mand til Overlærer. Det var altsaa det, der talte imod denne lokale Mand, og ved Siden deraf havde han det imod sig, som jeg nævnte før, at Forældreforeningen havde udtalt sig imod ham. Naar der er Tale om en enstemmig Indstilling, kan man i nogle Tilfælde bryde det Princip, men foreligger der ikke Enstemmighed, er det meget mere betænkeligt at gøre det, for saa er det netop, den lokale Mand maa forventes at komme til at staa overfor særlige Vanskeligheder, naar han ikke er almindelig anerkendt af alle.

Hans Eksamens Størrelse skal jeg ikke komme ind paa her, og jeg skal heller ikke dvæle ved min egen Eksamens Størrelse. Det forekommer mig ærlig talt at være en barnlig Glæde, som socialdemokratiske Aviser har haft at søge tilbage til 1887 og finde mit Eksamensbevis frem. Navnlig synes jeg, der er saa grumme lidt ved det, da det, saa vidt jeg kan se, er en pæn Eksamen. Jeg praler ikke af den, men jeg maa dog sige, at det var en stor Førstekarakter. Det plejer man at kunne være bekendt at gaa med. Førstekarakter var den Gang 160 Points, og jeg har da 183, saa det maa man kalde en meget pæn Eksamen. Der er ikke nogen Grund til at skamme sig, og heller ikke Grund til at prale; jeg har heller aldrig pralet af den nogen Sinde. Disse Betragtninger over; at jeg altsaa ikke

tillægger Eksamen stor Værdi, da min tarvelige Eksamen ikke har hindret mig i at komme vidt frem, synes jeg egentlig ikke, der var nogen Grund til. Er jeg kommet vidt frem, er det da ikke et Lærerembede; jeg har søgt. Var det det, kunde jeg forstaa, at man gav sig til at se efter, hvordan mine Eksamensbeviser var; saa kunde det have en lille Smule Interesse. Men for at være Minister synes jeg, det er overmaade ligegyldigt, hvordan det forholder sig med ens Eksamensbevis. Jeg vilde i disse socialdemokratiske Blades Sted slet ikke have set efter, hvordan det Eksamensbevis var, og havde jeg set efter, vilde jeg have tiet stille og sagt: det er slet ikke interessant i nogen Henseende, saadan en jævnt god, ordentlig Eksamen er der ikke noget interessant ved.

Altsaa, jeg skal ikke opholde mig ved Mandens Eksamen. Den er ikke stor, men heller ikke saa lille, at der er noget uhyggeligt derved. For den Sags Skyld kunde han nok have faaet Embedet. Men saa spurgte det ærede Medlem mig, hvilke Kvalifikationer han har, der blev udnævnt; og det ærede Medlem siger, at han følger godt med i pædagogisk Litteratur; og han har ikke dør set Vidnesbyrd om fremragende Evner og Initiativ hos Esbjerg-Manden, hvis Navn jeg desværre ikke husker. (*Sundbo: Lorentzen.*) Tak, hos Lorentzen. Det har han ikke fundet, men det er for mig ikke noget nedsættende ved Manden. Jeg ved godt, at der er mange, der maaler en Lærers Betydning og Duelighed og Anvendelighed efter, om han meget tidt optræder i „Folkeskolen“ eller andre pædagogiske Skrifter og gør sine Meninger gældende. Jeg er nær ved at sige, at det for mig er et endnu bedre Tegn, at han aldrig optræder; men bliver hjemme og passer sin Skole. Og det har denne Mand gjort. I alt Fald det, at han savnes som Skribent i disse Blade, er slet ikke noget Minus for ham i mine Øjne.

Dernæst gik det ærede Medlem over til at tale om et Foredrag, han havde holdt ude i Gladsaxe; og det havde fundet stærk Tilslutning hos hele Forsamlingen, og Kommunalbestyrelsens Formand havde takket ham, Forældreforeningens ogsaa, tror jeg. Det synes jeg nu ikke, han skulde lægge alt for megen Vægt paa. Det kan skyldes saa mange Ting. Det er slet ikke sikkert, at man har været enig med det ærede Medlem i det, han har sagt. Det kan for det første komme af hans store Veltalenhed. Han har revet Forsamlingen med, og saa takker man ham naturligvis bagefter. Det kan ogsaa godt være, at Foredraget ikke har været særlig godt — det ved jeg ikke —,